

1 (Satu)

SÓC UN GENI!

En Martí pujà els esglaons de dos en dos i obrí la porta sense treure's el clauer, que portava penjat a la butxaca dels pantalons. Obrí la porta i arrambà amb tot el que hi havia a l'entrada.

—Mare, ja sóc aquí! —crijà, com si el pis fos tan gran!

—Què et passa, que véns tan esverat?! —digué la mare, que estava llegint el diari, a la saleta.

—Porto les notes del primer trimestre, i endevina quantes n'he suspès! —continuà en Martí.

—Dues? —preguntà la mare, impacient.

—No!

—Una?

—Cap! —exclamà content el noi.

—Felicitats, Martí, es nota que has estat treballant molt, enguany.

—I la tutora m'ha felicitat. Sóc un geni!

—No serà tant, ganàpia... Aquesta tarda podríem anar a comprar-nos pantalons per a tu i per a mi, que els de l'any passat em vénen estrets —comentà la mare, mentre escalfava el dinar.

—Millor, perquè els que tinc em vénen curts de camal, semblo en Pepitu va de curt! Es riuran de mi, si em veuen

així... —balbucejava en Martí, mentre parava taula—. Per cert, què hi ha per dinar?

—Arròs bullit amb un ou i botifarra amb tomàquet amanit.

—Ui, que bo!... I, per acompanyar, arròs amb llet? —preguntà, rient.

—Això, i per postres un gelat d'arròs amb xocolata... Quines ganes de fer comèdia que tens, Martí!

—M'has preparat la maleta?

—No, perquè vull que la facis tu, que la saps fer molt bé, i no m'agradaria que en perdessis el costum...

L'endemà anaven de cap de setmana al Pirineu, on passaven normalment les vacances. De camí, s'havien d'aturar a Girona per recollir la Mont, que tornava a casa, després de passar-se tota la setmana a l'institut.

La Mont era una bona amiga d'en Martí, amb moltes afeccions en comú, i sempre tenien motius de conversa.

—Ja saps ben bé on és aquest carrer? —preguntà la mare, mentre sortia de l'autopista per entrar a Girona ciutat.

—Un cop arribes a l'estació de tren, cal tornar a l'esquerra i anar cap al Parc de la Devesa... És fàcil, mare. No té pèrdua —contestà en Martí mirant-se l'adreça que tenia escrita en un bocí rebregat de full quadriculat de llibreta d'institut.

—Sí, sí, molt fàcil! I tot això és escrit en aquest bunyol de paper?! És miraculós, perquè no t'hi entens ni tu! —rondinà la mare, que ja es veia fent voltes i voltes per Girona durant tot el dia.

—I si no, ho tenim fàcil. Truquem al mòbil de la Mont... i llestos! —digué el noi mentre feia aparèixer un relluent mòbil platejat.

Per fi, amb les indicacions d'en Martí, la paciència de la mare i, sobretot, la Mont, que guiava des de l'altra banda de la línia, van aconseguir arribar on els esperava la noia.

—Ja havia decidit agafar el tren, perquè em pensava que us n'havíeu oblidat! —comentà la Mont, mentre pujava al darrere, es treia l'anorac vermell i col·locava la bossa de viatge als peus del seient del costat.

—I ara! —exclamà la mare, una mica ofesa—. Ja t'hauríem trucat per avisar-te. El que passa és que feia temps que no entrava a la ciutat, i ha canviat moltíssim!

—Per això m'agrada tant tornar a casa; tinc la sensació que visc en una gran capital, i enyoro la muntanya. Per cert, portes fotos de les vacances d'estiu, Martí?

—Sí, mmm... en porto algunes... I tu?

—Algunes fotos, dius? Porta la maleta tan plena de fotos, que no es pot ni arrossegar! —interrompé la mare, fent posar vermell en Martí, a qui, d'altra banda, no costava gaire enrojolar-se.

—Mamà... no et passis... —digué el noi, en veu baixeta, mig avergonyit.

—Doncs sí, sí que en porto, algunes, perquè la majoria les tinc al poble en una capsa, que encara no he tingut temps d'endregar —explicà la Mont.

La Mont i en Martí no s'havien vist des de les vacances d'estiu, i els dos tenien moltes ganes d'explicar-se el viatge que cada un havia fet pel seu compte.

La Mont havia estat fent un curs d'anglès a Anglaterra i en Martí havia estat al Kalimantan, a Borneo, amb la seva tieta, veterinària en una clínica que té cura dels orangutans.

Tant per a l'un com per a l'altra, havia estat un estiu ple d'aventures i emocions, que en certa manera havien canviat la seva manera de veure el món.

—Vaig fer una excursió de cap de setmana a Edimburg. Escòcia té moltes coses en comú amb nosaltres. El caràcter de l'escocès és semblant al d'aquí, pel que diuen. També vam anar al llac Ness, però no vam veure el Nessie! —explicà la Mont.

Amb tota la xerrera dels viatges, ja eren a Figueres, i en un tres i no res contemplaven la llarga carretera estreta que portava als mateixos peus del Bassegoda.

—Viatjar és molt bonic, però quan arribo a aquestes terres, el cor se m'eixampla i em sento molt feliç! —exclamà la mare, mentre en Martí i la Mont es miraven, dissimulant una rialleta.

—Ets massa sentimental, mare, i exageres un pèl, eh!

—No és veritat, a mi també em passa el mateix. Quan torno a casa, em sento millor! —la Mont intentava fer costat a la Clàudia, davant d'un Martí més escèptic.

—És clar, perquè tu ets d'aquí, i tota la vida has viscut aquí! No és el mateix que nosaltres.